

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **Ing. A. M.**, zastoupena JUDr. Ivanou Syrůčkovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Plzeňská 4, za účasti **Ministerstva pro místní rozvoj**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 6, a zúčastněné osoby **C. G., a. s.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2005, č. j. 10 Ca 26/2004 – 110,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2005, č. j. 10 Ca 26/2004 – 110, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 11. 2003 č. j. 21672/2003/63/O-1966/03, č. j. 28655/2003/63/O-2555/03, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozhodování ze dne 6. 8. 2003 č. j. MHMP/304400/03/OUR/S/Me o umístění stavby „Obytný soubor S. P.“, tj. stavby tří bytových domů, dopravního napojení včetně řešení dopravy v klidu, připojení na inženýrské sítě a sadové úpravy na pozemcích v k. ú. P. v prostoru vymezeném ulicemi V., N. P., N. Š. a P. v P. 9. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že námitku v bodě I. žaloby lze shrnout tak, že stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí ministerstva, resp. rozhodnutí orgánu I. stupně, je nezákonné, neboť vychází z nesprávné premisy, že území, v němž je uvedena stavba umístěvaná a jak je vymezeno území pro stavbu, je ulice N. Š., resp. existuje místní komunikace N. Š. Stěžovatelka však v žalobě tvrdila, že žádná ulice N. Š. v daném prostoru není, neboť by se musela nacházet i na jejím pozemku p. č. 304/2 (a dalších) a že se tak rozhodnutí o umístění stavby dotklo jejich práv

k tomuto pozemku. S poukazem na výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stejně jako jeho odůvodnění, dospěl městský soud k závěru, že námitka není důvodná, protože ze situačního nákresu na podkladu katastrální mapy a z koordinační situace Obytného domu – lokalita S. P. vyplývá nesporně, že vymezení území pro umístění dané stavby je jasně v tomto podkladu orámováno červenou čarou, při čemž ohledně dopravního řešení vyplývá, že obytný soubor je napojen na ulici P. novou spojovací komunikací a pozemek p. č. 304/2 není umístěním navrhované stavby dotčen, neboť hranice zastavovaného území se kryje s hranicí tohoto pozemku ze severu, přičemž tato hranice se následně rozšiřuje ve směru k ulici N. P. tak, jak se současně zužuje p. č. 304/2. Pokud jde o komunikaci N. Š., je z koordinační situace zřejmé, že ulicí „N. Š.“ je nově budovaná komunikace na pozemcích severovýchodně od pozemku p. č. 304/2. Prostor této komunikace se rozšiřuje a u ulice N. P. dosahuje šíře uvedené v rozhodnutí, ve směru k ulici P. právě proto, aby stavba nezasáhla do pozemku p. č. 304/2. Rozšířením původního prostoru N. Š. v místě nového napojení na komunikaci N. P. není tento pozemek vůbec dotčen, stejně jako další pozemek p. č. 302/1 ve vlastnictví stěžovatelky na opačné straně při komunikaci P. Stěžovatelka není umístěním stavby zkrácena v právu k pozemku p. č. 304/2, neboť sice sousedí s navrhovanou stavbou, nicméně na tento pozemek není žádná ze staveb umístována. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení se schválenou projektovou dokumentací nezavdává důvodu pro neurčitost tohoto výroku stran toho, kde a zda má být takto rozšířen původní prostor „ulice N. Š.“, byť by bylo určitější, pokud by již ve výroku bylo uvedeno to, co je popsáno v odůvodnění, že totiž se povoluje umístění nové části komunikace „N. Š.“ na pozemcích p. č. 301, 615/1, 615/6 a 615/7 v k. ú. P.. Je tak nesporné, že umístěním stavby se nijak nemění stávající účel užívání pozemku p. č. 304/2 v k. ú. P., ani jeho současný stav. Stavebně technicky do něho umístěvaná stavba nezasahuje, ale ponechává se stav stávající. Tuto skutečnost stěžovatelka správně pochopila, což vyplývá z jejích námitek v žalobě i z podaného odvolání. I při jednání u soudu stěžovatelka tvrdí, že právě toto umístění je v rozporu s územním plánem, resp. domáhá se a dovolává se toho, že její pozemek p. č. 304/2 měl být vykoupen a zřízena na něm komunikace N. Š. v celém rozsahu původního prostoru. Z obsahu jejích námitek lze dovodit, že se v podstatě domáhá toho, aby investor stavby realizoval původní záměr, tj., že komunikaci zřídí i na pozemku p. č. 304/2 a od tohoto záměru musel ustoupit pro nesouhlas spoluvlastníků tohoto pozemku s prodejem. Námitku stěžovatelky, že rozhodnutí nesprávně vymezuje prostor pro umístění stavby označením „ulice N. Š.“, a tím stanoví, že tento prostor včetně pozemku p. č. 304/2 je místní komunikací, označil městský soud za nedůvodnou. Prostor včetně předmětného pozemku označovaný „ulice N. Š.“ je komunikací takto značenou již od roku 1947, jak vyplývá mimo jiné i z vyjádření příslušného silničního orgánu. Jde o místní komunikaci IV. třídy, a to spojnici pro pěší mezi ulicemi N. P. a P.. Tato ulice není stavebně technicky zhotovená jako stavba, ale jde o pozemky, které jsou účelem užívání určeny a zapsány v katastru nemovitosti jako „ostatní komunikace“. Jde o cestu s asfaltovým povrchem osazenou osvětlením určenou k přístupu ke stavbám v tomto území. Právě proto předmětný pozemek mohl být, a byl, vydán v restitučním řízení. Pojem ostatní komunikace je označením pro způsob využití pozemku jako místní nebo účelová komunikace. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že vlastní pravá ulice N. Š. je na protilehlé straně ulice P. Ulice N. Š. byla původně souvislou a byla zde dříve než ulice P., která byla řízena při výstavbě sídliště N. P. a která ji rozdělila na část na pozemku p. č. 302/3 (která byla stavebně technicky provedena jako komunikace III. třídy s napojením do ulice K. a kolaudována) a na část na pozemku p. č. 304/2 a dalších (směrem ke kostelu sv. V.), která nebyla takto stavebně technicky upravena. Tomu odpovídají i podklady ve správním spise. Stejně tak za nedůvodnou označil městský soud námitku stěžovatelky, že navržená komunikace nesplňuje podmínku, aby na ni mohly být napojeny všechny sousední pozemky, resp. že je i ministerstvem odmítáno řešení přístupu soukromých vlastníků na veřejnou místní

komunikaci, ačkoliv za tím účelem jsou tyto komunikace zřizovány. Toto tvrzení považuje za legitimní městský soud toliko v rozsahu ohledně přístupu a napojení na pozemky, k nimž má stěžovatelka vlastnické právo. Stěžovatelka zkrácení na svých právech dovozuje z toho, že její pozemek p. č. 302/1 nebude napojen na nově zřizovanou komunikaci, která mohla podle původních záměrů být zřízena i na jejím pozemku p. č. 304/2. Stěžovatelce nesvědčí ze zákona právo na napojení nezastavěného pozemku p. č. 302/1, který ani s umístěnou stavbou přímo nesousedí, na nově zřizovanou komunikaci v tom smyslu, že zde musí být nový vjezd pro auta a že na pozemku p. č. 304/2 musí být stavebně technicky zřízena stavba místní komunikace. Stavební úřad nemůže zavázat investora k napojení jiných pozemků na nově zřizovanou komunikaci, když se stavebním záměrem nedotýká dosavadních přístupů k pozemkům a tyto zůstávají zachovány. Pokud stěžovatelka tvrdí, že dojde nutně k negativním vlivům vůči pozemku p. č. 304/2, jde o tvrzení stojící na hypotéze o nesprávném řešení odtokových poměrů a podobně. Namítá-li stěžovatelka nesprávné označení sousedících parcel v situačním výkresu a v koordinační situaci (p. č. 304/1 v koordinační situaci vůbec není zakreslena a částečně je místo ní zakreslena neexistující 314/1 jiných rozměrů a také rozměry a umístění p. č. 301 neodpovídají zakreslení v katastrální mapě), k tomu městský soud předně poukázal na to, že stěžovatelka nemůže být zkrácena na svých právech takovou případnou chybou, neboť tyto pozemky nejsou v jejím vlastnictví ani pozemky sousedícími s jejími pozemky. Proto označil tento žalobní bod za nelegitimní, neboť se jím stěžovatelka nedovolává ochrany svých práv. Městský soud neshledal, že by vydané územní rozhodnutí bylo v rozporu s územním plánem tak, jak stěžovatelka dovozuje, a že by tím došlo ke zkrácení jejích práv. Pro navrhované umístění stavby byl rozhodný územní plán sídelního útvaru hl. m. P. schválený zastupitelstvem dne 9. 9. 1999. Plocha je určena pro funkční využití – polyfunkční území smíšeného městského typu a všeobecně obytné. Legitimní námitkou účastníka řízení o umístění stavby může být námitka o nedodržení závazného ukazatele územního plánu. V daném případě nedošlo k tomuto porušení. Navíc stěžovatelka opírá své tvrzení o tom, že ulice N. Š. měla být v daném sporném místě obousměrnou ulicí mezi ulicí N. P. a P., o studii, resp. návrh z ledna 1998, zpracovaný toliko jako varianta pro prostorové řešení vztahů v území. Nejde tedy o závaznou část schváleného plánu. Za nelegitimní označil městský soud také další námitku, v níž stěžovatelka tvrdila, že před rozhodnutím o umístění stavby měly být vyřešeny majetkoprávní vztahy ke zřizovaným komunikacím a dalším sítím. Je totiž věcí dotčených orgánů či vlastníků staveb a správců sítí uzavřít dohody k řádnému provozu staveb a sítí a uvedené postupy jsou řešeny právní úpravou. Stěžovatelka nemůže být dotčena ve svých právech už vůbec za situace, kdy je rozhodováno o umístění staveb, a kdy řešení budoucích vlastnických či jiných nelze předjímat, a v územním řízení nepřísluší stavebnímu úřadu ani odvolacímu orgánu o nich rozhodovat.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Především poukázala na to, že spolu se svými dcerami je spoluvlastnicí mimo jiné pozemku p. č. 304/2 v k. ú. P., na jehož celé hranici bylo rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 6. 8. 2003, č. j. MHMP/304400/03/OURS/S/Me, rozhodnuto o umístění stavby „Obytný soubor S. P.“ včetně dopravního napojení, řešení dopravy v klidu, připojení na inženýrské sítě a terénní úpravy a sadové úpravy. Přímou na hranici předmětného pozemku bylo rozhodnuto o umístění části v platném územním plánu hl. m. P. plánované místní komunikace N. Š., která je v tomto územním plánu zčásti zakreslena i na pozemku p. č. 304/2, kde místní komunikace není dosud vybudována. Podle názoru stěžovatelky vycházejí správní rozhodnutí ze zcela chybného předpokladu, že na hranici území, ve kterém bylo rozhodnuto o umístění předmětného souboru bytových domů a komunikací, se již nachází ulice N. Š. – místní komunikace N. Š., která bude

upravena a jejíž uliční prostor bude rozšířen (bod 3. 2 rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy). Z toho je nutno jednoznačně dovodit, že místní komunikace N. Š. se nachází i na pozemku p. č. 304/2, který byl vydán jako nezastavěný, a proto se na něm místní komunikace nemůže nacházet. Z tohoto důvodu je stěžovatelka přesvědčena, že napadeným rozhodnutím byla porušena její subjektivní práva a že rozhodnutí ministerstva není v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu a navíc trpí vadou podle § 76 odst. 1 písmeno b) s. ř. s. S námitkami stěžovatelky uvedenými pod bodem I. žaloby na str. 14 se městský soud vypořádal zcela v rozporu s ustanovením zákona č. 13/1997 Sb., v platném znění, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), když potvrdil, že na pozemku p. č. 304/2 se nachází místní komunikace IV. třídy N. Š., která není stavbou. Stěžovatelce a ostatním spoluvlastnicím byl tento pozemek vrácen jako nezastavěný, kdy úzký prastarý chodníček, který se na něm nachází, byl na základě posouzení znalcem označen za volně položené panely, které nemají náležitosti komunikace pro pěší. Protože podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je vlastníkem místní komunikace obec, nemůže být místní komunikace, která není stavbou, na soukromém pozemku. Ani pozemek p. č. 304/2 ani sousední pozemky nejsou ve vlastnictví hl. m. P. ani městské části P. 9, takže nemohou být místní komunikací, která navíc ve skutečnosti neexistuje. I kdyby se na pozemku p. č. 304/2 nacházela účelová komunikace bez stavby, což není nikde stanoveno, tak by byla v soukromém vlastnictví jeho spoluvlastnic a nemohla by být bez jejich souhlasu rozšiřována na sousední pozemky. Pokud městský soud neshledal důvodnou námitku, že pravá komunikace N. Š. je na protilehlé straně ulice P., kde je řádným způsobem označena příslušnou tabulkou, a byla spolu s parkovištěm zkolaudována, ale potvrdil, že tato ulice pokračuje i na pozemku p. č. 304/2 a dalších, neposoudil tuto právní otázku správně, protože na tomto pozemku a okolních parcelách není žádné veřejné prostranství ve vlastnictví hl. m. P. nebo městské části P. 9, které by jako ulice mohlo být označeno a také označeno není. Stanovisko městského soudu, že na uvedeném pozemku se nachází místní komunikace „N. Š.“ bez stavby, tj. že tento pozemek je místní komunikace IV. třídy, je v rozporu s ustanoveními §§ 6, 7 a 9 zákona o pozemních komunikacích. V probíhajícím řízení nebylo toto tvrzení, že pozemek p. č. 304/2 je místní komunikací IV. třídy do této doby přímo vysloveno. Tímto nezákonným posouzením soudu, že prostor, včetně pozemku p. č. 304/2, označovaný jako „ulice N. Š.“ je místní komunikací IV. třídy, byla stěžovatelka ve svých spoluvlastnických právech mimořádným způsobem poškozena, protože de facto znamená opětovné nezákonné vyvlastnění. Dále stěžovatelka namítala že pokud městský soud na str. 15 napadeného rozsudku posoudil dopis magistrátu hl. m. Prahy, odboru rozvoje dopravy ze dne 8. 11. 2002, č. j. MHMP-136316/2002 RDO-RD/Čd, jako vyjádření dotčeného orgánu státní správy k návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby, je stěžovatelka přesvědčena, že neposoudil tento doklad správně, protože jsou v něm výhradně určovány třídy komunikací za stanovených podmínek a je v něm rozhodnuto o zařazení místní komunikace N. Š. do sítě místních komunikací IV. třídy, a to zcela nezákonným způsobem. Podle přesvědčení stěžovatelky jde o nezákonné rozhodnutí nepřislušného orgánu k zařazení komunikace do sítě místních komunikací, jak je podrobně rozvedeno v odd. I. bod 3 žaloby. Městský soud neposoudil správně ani rozhodnutí magistrátu hl. m. Prahy odboru územního rozhodování z 6. 8. 2003 č. j. MHMP/304400/03/OUR/S/Me, a to v bodu 3. 2, který je součástí dopravního řešení celé stavby tříbytových domů uvedeného pod bodem 3. Jak již stěžovatelka prokázala, místní komunikace a ulice N. Š. dosud neexistuje, a proto nemůže být její uliční prostor rozšiřován a upraven. Rozhodnutí ministerstva, stejně jako orgánu I. stupně, je postiženo vadou řízení, pro kterou měla být obě tato rozhodnutí soudem zrušena v plném rozsahu, protože bez dopravního napojení nemůže být rozhodnuto o umístění stavby bytových domů. Podle přesvědčení stěžovatelky městský soud neposoudil správně ani další vadu pravomocného rozhodnutí odboru územního rozhodování, kdy výrok tohoto rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním a v rozporu se schválenou projektovou

dokumentací. Ve výroku tohoto rozhodnutí je pod bodem 3. 2. uvedeno, že ulice N. Š. bude navržena jako obytná ulice o šířce uličního prostoru 10 metrů, stejně jako u ostatních komunikací, o jejichž zřízení bylo rozhodnuto, ale v odůvodnění je uvedeno, že se buduje nová komunikace v ulici N. Š., což znamená, že původní komunikace se nerozšiřuje. V napadeném rozhodnutí je tedy rozhodnuto o dvou komunikacích, a to o původní, která bude rozšířena, a o nové, která je nově budována. Soud také neposoudil správně námitky stěžovatelky, kdy prokazuje, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění pouze části v územním plánu hl. m. P. plánované místní komunikace a že umístěním této stavby komunikace přímo na hranici pozemku došlo k porušení spoluvlastnických práv stěžovatelky, kdy tento pozemek by byl užíván jako chybějící část vozovky a provozem na komunikaci by byl poškozován. Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud investor v těchto místech buduje nové sídliště obytných domů, tak že má povinnost pro ně vybudovat i dopravní napojení v plné šíři a nemůže požadovat, aby jeho část vybuďovaly na pozemku p. č. 304/2 jeho spoluvlastníci. Z postupu investora jasně vyplývá, že se od počátku pokoušel povinnost vybudovat místní komunikaci N. Š. v plánované šíři obejít tím, že formálně o koupi části tohoto pozemku jednal, ale jen za účelem, aby poté mohl nepravdivě tvrdit, že stěžovatelka vznášela nepřiměřené nároky. Stěžovatelka rovněž vyjádřila nesouhlas s posouzením městského soudu, že nesprávným označením sousedících parcel 314 a 301, které nesousedí s jejími pozemky ve schválené projektové dokumentaci, nemůže být zkrácena na svých právech. Pozemek p. č. 304/1, který přímo sousedí s pozemkem p. č. 304/2 a který není ve schválené koordinační situaci zakreslen, a pozemek p. č. 301, který je zakreslen chybným způsobem, obě tyto chyby způsobují, že plán předložený stěžovatelkou jako příloha ke kasační stížnosti, by na základě této chybné schválené projektové dokumentace mohl být obtížně posouzen. Tímto plánkem dokládá, že v těchto místech se v současné době nemůže nacházet místní komunikace N. Š., protože toto připojení připojuje domy označené jako ulice N. P. a stěžovatelka je těmito vadami zkrácena na svých právech. V územním plánu hl. m. P. byla a je místní komunikace zakreslena jako spojnice ulic P. a N. P. a městský soud neposoudil tuto právní věc správně, když neshledal, že vydané rozhodnutí o umístění stavby je v rozporu s územním plánem tak, jak stěžovatelka dovozuje a že tím došlo ke zkrácení jejích práv. Stěžovatelka je přesvědčena, že nelze měnit územní plán hl. m. P. pouze na základě vyjádření investora. Při posouzení námitek stěžovatelky rozvedených pod bodem IV/B nevycházel městský soud z § 9 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., kdy u staveb, jejichž charakter to vyžaduje, se zřizuje kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci s odkazem na zákon o pozemních komunikacích. Pokud stavba místní komunikace N. Š. je plánovaná zčásti i na pozemku p. č. 304/2, pak mělo být jednání o vykoupení potřebné části tohoto pozemku dokončeno a ne od něj ustoupit, když spoluvlastnice ho byly ochotny za nabídnutou cenu prodat. Dále stěžovatelka poukazovala na nepřípustnost nedostatečného příjezdu k budoucím bytovým domům. Celé tvrzení o existenci místní komunikace N. Š., která ve skutečnosti neexistuje je původně účelově vykonstruované jen k zvýhodnění investora. Napadeným rozhodnutím, ve kterém je mimo jiné stanoveno, že na pozemku p. č. 304/2 se nachází místní komunikace N. Š., byla stěžovatelka mimořádným způsobem ze všech uvedených důvodů poškozena ve svých spoluvlastnických právech a v právu na spravedlivý proces zajištěných Listinou základních práv a svobod. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že městský soud se v rozsudku velmi podrobně zabýval jednotlivými žalobními body a důkazy, které stěžovatelka navrhla na podporu svých tvrzení, tak i důkazy a tvrzeními účastníka. Městský soud v řízení provedl dokazování v rozsahu takové potřebnosti, aby zjistil skutkový stav. Stěžovatelka ve stížnosti pouze opakuje tytéž žalobní body a tytéž argumenty, popř. poukazuje na nově, které

v předchozím řízení neuvedla, např. že ulici N. Š. jako přístupovou cestu užívají uživatelé domu, jehož výstavba nebyla povolena stavebním úřadem. Z rozsudku podle ministerstva vyplývá, že předmětem jeho posouzení bylo správní rozhodnutí o umístění stavby. Podmínka č. 3.2 a 3.3 územního rozhodnutí se týká konkrétně dopravního řešení ulice N. Š. Tato byla založena a je zčásti vybudována, čemuž svědčí betonový chodník a osvětlení, a byla a je místem napojení asfaltové komunikace z ulice N. P. k domkům, které tvoří uliční frontu komunikace N. Š. K zařazení této komunikace se vyjádřil odbor rozvoje dopravy Magistrátu hl. m. Prahy a z tohoto vyjádření vyplývá, že i po provedených stavebních úpravách zůstane ulice N. Š. místní komunikací IV. třídy tak, jak již o ni rozhodl silniční správní orgán. Komunikace N. Š. je ulicí jednosměrnou, která slouží k odlehčení dopravy a spojuje obytný soubor do ulice N. P. Umístěvaná stavba je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. P. K tomu ministerstvo uvedlo, že stěžovatelka zaměňuje územní plán schválený usnesením č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999 se „Zastavovacím plánem obytného souboru S. P. z roku 1998“, který závazný není. Pro předmětné území není schválena podrobnější dokumentace. Stavba je umístěna do funkční plochy všeobecně obytné, ve které lze jako doplňkové funkční využití plochy umístit zeleň, pěší komunikace a vozidlové, nezbytná zařízení technického vybavení, parkovací a odstavné plochy. Místní zájmy v územním řízení hájila podle § 34 odst. 3 stavebního zákona obec, v daném případě hl. m. P. i městská část P. 9. Regulativy územního plánu stanoví především urbanistickou koncepci uspořádání území s funkčním využitím plochy, limity využití území, zásady uspořádání dopravy, občanského a technického vybavení, stanovení územního systému ekologické stability a vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby, avšak konkrétní umístění stavby, a to jak tří bytových domů, tak i rozšíření ulice N. Š., z něhož nevyplývá, a proto opačný názor a tvrzení stěžovatelky v něm nenachází oporu. Z rozsudku městského soudu, z rozhodnutí ministerstva i územního rozhodnutí vyplývá, že komunikace (její rozšíření) N. Š. nezasahuje do pozemku p. č. 304/2. Stávající komunikace je na hranici tohoto pozemku a souhlasu jeho vlastníků nebylo třeba. Stěžovatelka byla účastníkem řízení ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona a svých procesních práv jak ve správním řízení, tak i soudním řízení plně využila. Proto ministerstvo navrholo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V daném případě bylo rozhodnuto o umístění stavby tří bytových domů, dopravního napojení včetně řešení dopravy v klidu, připojení na inženýrské sítě a sadové úpravy v prostoru vymezeném ulicemi V., N. P., N. Š. a P. v P. 9 na pozemcích sousedících s pozemkem p. č. 304/2 v k. ú. P., jehož je stěžovatelka spoluvlastnicí. Podél hranice tohoto pozemku, což také stěžovatelka nepochybně má být umístěna komunikace N. Š., kterou nebude předmětný pozemek dotčen, i když původně měla být jeho část pro vybudování této komunikace použita. Ke změně došlo vzhledem k tomu, že jednání o prodeji této části pozemku vedená mezi jeho spoluvlastnicemi a investorem byla neúspěšná. Tuto skutečnost přesto, že je z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí právně irelevantní, stěžovatelka v kasační stížnosti opakovaně zmínila a od ní se v podstatě odvíjejí jak žalobní body, tak i stížní body.

Za nezbytné za této situace považuje Nejvyšší správní soud zdůraznit, že smyslem a účelem účastenství vlastníků sousedních pozemků v územním řízení o umístění stavby, je zajištění ochrany jejich práv, která mohou být rozhodnutím o umístění stavby přímo

dotčena. I když stěžovatelka tvrdila, že je ve svých právech zkrácena, např. tím, že ve schválené projektové dokumentaci byly nesprávně označeny sousedící pozemky p. č. 314 a 301, že vydané územní rozhodnutí je v rozporu s územním plánem, tato svá tvrzení srozumitelným způsobem neodůvodnila, aby bylo zřejmé, v čem konkrétně porušení svých práv spatřuje.

V kasační stížnosti stěžovatelka dále namítala, že ulice N. Š. neexistuje, že správní rozhodnutí vycházejí ze zcela chybného předpokladu, když rozhodují o dopravním napojení obytného prostoru na ulici N. Š., která bude upravena a rozšířena (bod 3. 2 rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy) a že pokud městský soud potvrdil, že ulice N. Š. pokračuje i na pozemku p. č. 304/2 a dalších, neposoudil tuto právní otázku správně. Takový závěr v napadeném rozsudku obsažen není, protože v jeho odůvodnění je výslovně opakovaně uvedeno, že předmětný pozemek není dotčen umístěním navrhované stavby a že umístěním navrhované stavby se nijak nemění stávající účel jeho užívání ani jeho současný stav. Vzhledem k této nesporné skutečnosti nemůže být stěžovatelka umístěním komunikace, která bude sloužit jako dopravní napojení obytného souboru, nijak ve svých právech přímo dotčena. Stěžovatelka sice vyjadřuje přesvědčení, že napadeným správním rozhodnutím byla porušena její subjektivní práva a že rozhodnutí ministerstva není v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu a navíc trpí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale bez jakékoliv věcné argumentace a konkretizace. Naopak městský soud se na str. 14 a 15 napadeného rozsudku velmi podrobně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádává se žalobními námitkami stěžovatelky, pokud jde o otázku komunikací v dané lokalitě, zejména existence či neexistence ulice N. Š., a proto v tomto směru nejsou stížní námitky stěžovatelky důvodné.

Rovněž tak zcela nedůvodně vytýká stěžovatelka městskému soudu, že správně neposoudil dopis magistrátu hl. m. Prahy, odboru rozvoje dopravy ze dne 8. 11. 2002, č. j. MHMP-136316/2002 RDO-RD/Čd, pokud jej posoudil jako vyjádření dotčeného orgánu státní správy k návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby. Podle přesvědčení stěžovatelky se totiž jedná o nezákonné rozhodnutí o zařazení místní komunikace N. Š. do sítě místních komunikací IV. třídy. K tomuto stížnímu bodu Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutí o zařazení místní komunikace do tříd vydává příslušný silniční správní úřad, v daném případě Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravy, podle § 40 odst. 4 písm. a), § 3 a § 6 odst. 3 písm. c) a d) zákona o pozemních komunikacích. Takové rozhodnutí muselo podle právní úpravy platné v rozhodné době obsahovat náležitosti uvedené v ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, tedy výrok, odůvodnění, poučení o odvolání, označení orgánu, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení; rozhodnutí muselo být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Písemnost ze dne 8. 11. 2002 jednak výše uvedené náležitosti rozhodnutí nenaplnuje a jednak je podle svého obsahu mimo jakoukoliv pochybnost pouhým sdělením stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru rozvoje dopravy investorovi týkajícím se určení tříd nových i stávajících komunikací v rámci obytného souboru „Lokalita S. P.“. Nejde tedy o rozhodnutí nepřislušného orgánu k zařazení komunikace do sítě místních komunikací ani o potvrzení platnosti rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu, jak tvrdí stěžovatelka.

Námitka, že městský soud neposoudil správně vadu rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 6. 8. 2003, č. j. MHMP/304400ú03/OUR/S/Me, jehož výrok je v rozporu s jeho odůvodněním a se schválenou projektovou dokumentací, je podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, protože tyto důvody neuplatnila stěžovatelka v řízení před městským

soudem, ač tak učinit mohla. V žalobě (na str. 9) totiž stěžovatelka pouze uvedla „napadám výrok v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj na str. 7 nahoře“ a dále napadla výrok rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy bod 3.2.

Pokud stěžovatelka vyjadřuje své přesvědčení, že městský soud neposoudil její námitky týkajícího se toho, že umístěním části stavby komunikace přímo na hranici jejího pozemku by byl tento užíván jako část komunikace, zřejmě přehlédla obsáhlé zdůvodnění na str. 15 a 16 rozsudku, v němž se s touto námitkou vypořádává.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu